

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 8 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 89

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ μονῳσί τοῦ ὁωματίου της, ἐσκέπτετο ἀννάως τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπαυλιν τῶν Καρδένων, ἔνθα διήλθε τὰ πρῶτά της ἔτη ἐν πλούτῳ καὶ λατρείᾳ.

Ἀνεπόλει τὴν τρυφερότητα τοῦ πατρὸς της πρὸς αὐτήν, τὸ μῖσός του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις τὸν ἠπάτησε, καὶ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὸ νόθον, ὅπερ ἔκλεπτε τὸ ὄνομά του· ἔπειτα ὅλας τὰς ἡδονὰς τῆς πρώτης νεότητός της καὶ τὴν φοβεράν λύσιν, ἥτις τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἐνεθυμείτο ὅτι ἦτο πλησίον τῆς Ἀθρῆς, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ οἰκία, ἔνθα ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ της μετὰ τὴν πλήρη ἐξομολογήσιν της, ἐν τῇ κλίνῃ τῆς οὐδύνης, ἔνθα κατέκειτο, καὶ τὸν κίνδυνον, ἐξ οὗ ἐσώθη ὑπὸ τοῦ γενναίου, τοῦ ἀγροίκου ἀνδρός, οὐτινος ἦτο σύζυγος, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὴν ἦτο μόνον τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἡδύνατο νὰ φθάσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν της.

Διὰ τίνος τρόπου;

Τὸ ἠγνόει. Δὲν ἡδύνατο βεβαίως νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἐντιμον καὶ εἰρηνικὴν, ἄλλως τε δὲ πατριαρχικὴν οἰκογένειαν τοῦ συζύγου της τὰ μίση αὐτῆς καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ συναισθανθῶσιν.

Ἦτο λοιπὸν προωρισμένη νὰ πολεμήσῃ μόνῃ!

Ἀλλὰ πῶς;

Ἄν ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν βαρόνον!...

Ἀφ' ἧς στιγμῆς διείδεν, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ κατορθώσῃ, κατέστη τρυφερά καὶ ὑποταταγμένη τῷ συζύγῳ αὐτῆς, πρὸς δὲ μετεχειρίσθη πάντα τὰ θέληγντρά της, ὅπως τὸν γοητεύσῃ καὶ συνδουλίσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του.

Καὶ ἦτο τόσῳ εὐκολος ἐπιχειρήσις!

Ὁ Ἰωάννης ἡδύνατο νὰ παραχωρήσῃ μᾶλλον πάντας τοὺς θησαυροὺς τῶν λα Βιλ-λωδαί, ὧν ἦτο ὁ φύλαξ, παρὰ νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν Μαρίαν.

Οὐδεὶς τῶν θησαυρῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἂν τῷ ὑπεδεικνύετο, ἡδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς θωπείας τῆς κρεολῶ.

Καὶ μὲ ἐν τῶν μειδικμάτων, ἅτινα τῷ ἐπεμπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅταν εἰσῆρχετο ἐπὶ τοῦ σιδηροχρόου Ἰππου ἐν τῇ αὐλῇ, δὲν θ' ἀντήλλασσε πάσας τὰς μακαριότητας τοῦ παραδείσου.

Δὲν ἦτο ἔρως ὅ,τι ἡσθάνετο, ἦτο πάθος ἀκαταγίγντον.

Ἀνῆκεν ὅλος εἰς αὐτήν.

Ὅπου ἂν εὐρίσκετο αὐτὴν μόνην ἐβλεπεν, αὐτὴν μόνην ἐσκέπτετο.

Ὅταν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀνδρέα ἔφθασεν εἰς Ρόχην, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἡσθάνθη σφοδρὸν κτύπημα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Ἦτο ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων της.

Τὸ ὄνειρόν της ἐξεπληροῦτο.

Ἀλλὰ παρὰ τὸ γράμμα τοῦ τηλεγραφήματος, ἐκείνη ἀμφέβαλλε περὶ τῶν σκέψεων τοῦ βαρόνου ὡς πρὸς αὐτήν.

Ἐθεώρει ἀδύνατον τὸ ν' ἀγνοῇ ἐκεῖνος τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, ἣν ὁ ἀγροκόμος ἐνυμφεύθη.

Ἦσθάνετο ὅτι ἀνεμειγνύετο καὶ αὐτὴ εἰς τὰ σχέδια τοῦ οἰκονομολόγου.

Δὲν ἦτο ἡ Μαρία ἐκείνη, τῆς ὁποίας μὲ τόσῃ σκληρότητι ἐφόνευσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα;

Δὲν κατεδίωκε τάχα, διὰ τοῦ ἀκαταπτώτου μίσους του, τὴν κόρην, ὡς κατεδίωξε μετὰ τόσα ἔτη τοὺς γονεῖς αὐτῆς;

Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν;

Ἐβιάζετο νὰ τὸ μάθῃ.

Ἦτοίμασε κιβωτίδιον περιέχον κοσμήματα τινα, πᾶν ὅ,τι τῇ ἐχρειάζετο διὰ τὸ ταξειδεῖν καὶ ὅ,τι τὸ τόσῳ πρόσφατον πένθος της τῇ ἐσυγχώρει νὰ φέρῃ.

Καὶ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν ἦσαν ταῦτα, θὰ ἐχάλα ἄλλοτε τὸν κόσμον ὁ Ἰωάννης, ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς καρδίας του.

Ἄλλ' ἤδη ἔφερον ὁ ἴδιος τὸ εὐῶδες κιβωτίδιον εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἀμάξιον, ὅπερ ὁ ἵππος του ἔσυρεν, εἰς ὃ θὰ ἐπέβαινον, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀθρῆς, καὶ ὅπου δὲν ἐβράδυνον, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, εὐτυχεῖς ὡς νεόνυμφοι εἰς τὸ πρῶτον ταξειδίον αὐτῶν, νὰ λάβωσι τὴν ἄγουσαν εἰς Παρίσιους.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἦτο θαυμασίως εὐχαρῖς.

Ὁ Ἰωάννης ὑπερηφανεύετο δι' αὐτήν.

Καὶ ἤξιζε τρόντι τοῦτο.

Ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς μαύρης ἐνδυμασίας της ἡ κρεολὸς ἦτο ἐτι μᾶλλον ὡραία.

Ἡ λεπτὴ καὶ στίλβουσα κόμη της, ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα βαθύ, διηρημένη εἰς πλοκάμους, ἐπανεπίπτεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς, ἐν σχήματι θαυμασίῳ.

Οἱ μαῦροι καὶ βελούδινοι ὀφθαλμοὶ της ἔριπτον κάτωθεν τῶν μακρῶν βλεφαρίδων, αἵτινες τοὺς προήσπιζον, βλέμματα καταφλέγοντα τὴν καρδίαν τοῦ εὐδαίμονος συζύγου της.

Οἱ ταξειδεύοντες ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνων διαμερίσματι, δὲν ἀπέσπων τοὺς ὀφθαλ-

λοὺς ἀπὸ τῆς θελκικωτάτης ταύτης γυναικός, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο κἄν παρατηρήσασα τὸν σιωπηλὸν ἐκείνον θαυμασμὸν καὶ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς παρείχε τῷ ἀγροκόμῳ.

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου τοὺς ἀνέμενεν ὁ Ἀνδρέας καὶ τότε πρῶτον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τῆς Κούβας ἐπέβη ἀμαξίης ἀξίας αὐτῆς.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος εἶχεν ἐν κλειστὸν ἀμαξίον εἰς τὰς διαταγὰς του.

Εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Λίλης ἡ νέα γυνὴ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Ἦτο ὡς ἐν τῷ κύκῳ της.

Ἐν ταῖς μεγαλοπρεπέσιν ἐκείναις αἰθούσαις, τὰς μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης διατεθειμένας, ἀνεύρισκε τὴν ἐν Καρόναις διαμονὴν της.

Ὁ ἀγροκόμος εἶχε πάντοτε δωμάτιον ἑτοιμὸν δι' αὐτὸν ἐν τινι περιπτέρῳ ἐν τῷ μεγάρῳ· ἀλλὰ διὰ διαταγῆς τοῦ εὐγενοῦς πρίγκηπος καὶ πρὸς χάριν τῆς γυναικός, ἥς τὴν ἀξιοπρέπειαν διέγνωσεν, ἡτοιμάσθη δλόκληρον διαμέρισμα πρὸς ὑποδοχὴν της.

Ἄλλως τε εἰς τὸ δεῖπνον δὲν ἦλθεν.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ ἀγροκόμος ἐδείπνησαν μετὰ τῆς Μαρίας ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ τοῦ φαγητοῦ. Ἄλλ' ὅταν κατὰ τὴν ὁγδόην ἐκείνοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ἀνῆγγέλθησαν.

Αἱ γυναῖκες κατέχουσι διπλὴν τὴν ὄρασιν εἰς τ' ἀφορῶντα τὸν ἔρωτα.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία προεῖδε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Προσεποιήθη ὅτι ἡτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τὴν ἐκράτησε διὰ φιλοφρονήσεως πλήρους λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον ὑποθέσεων ὁμιλίας μετὰ τοῦ συζύγου σας, εἶπεν· ὁ κύριος βαρόνος θὰ ζητήσῃ πληροφορίας τινὰς παρ' αὐτοῦ· δὲν θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συντροφεύσετε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο; Ἐκείνη ἔμεινεν.

Καθημένη πλησίον τοῦ πρίγκηπος εἰς γωνίαν τινὰ μακρὰν τῶν ἄλλων, ὠμίλει μετ' αὐτοῦ περὶ θεάτρου, περὶ ταξιδίων καὶ περὶ συρμῶν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς συνεκέντρων πρὸς τὸν βαρόνον καὶ ἐκείνον ἔβλεπε καὶ ἐκείνον ἐμελέτα κρυφίως ὁσάκις ἠδύνατο.

Ἦτο ἐκεῖ, ἐνώπιόν της ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἐξήσκησε τόσῳ ἀπαισίαν ἐπιρροὴν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς.

Μὲ τὴν ἀκρίβειαν οἰκονομολόγου, ἐζήτηε αὐτὸς πληροφορίας περὶ τοῦ κτήματος ὅπερ ἠγόρασε καὶ ὠμίλει ἐλαφρῶς καὶ ἀδιαφόρως περὶ τῶν χρημάτων ἅτινα ἔδει νὰ δαπανήσῃ πρὸς βελτιώσιν του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου κύριε, βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, δὲν δύναται νὰ γείνη καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι εἶναι. Ὁ πύργος μόνον εἶναι πολὺ παρημελημένος, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος οἷος εἶναι, ἐπὶ αἰῶνας ἀκόμη δύναται νὰ μένῃ ὀρθίος· μόνον ἡ πολυτέλεια τῷ λείπει, ἀλλ' εἰς τὸν τόπον μας ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τούτου.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία παρετήρησε ὅτι ὁ

βαρόνος ἔρριπτε ἑταστικὸν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος της.

Ἠνύχθη τότε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἤρξατο πάλ-λουσα ὑπὸ τὸ ἐκ μαύρου κασμιρίου ἐνδυμα αὐτῆς.

Τὸ ὄφασμα ἦτο τῶνόν τι μέτριον, ἀλλ' ὁποιᾶς τελειότητος ὑπέκρυπτε!

Ἠγέρθη, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὰς εἰκόνας τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Τίνος εἶναι αἰεῖκόνες αὗται; ἠρώτησε τὸν πρίγκηπα.

— Τοῦ Λαγκρενέ· εἶναι ἡ εἰκὼν μιᾶς τῶν προγόνων μου, φιλτάτη κυρία.

Καὶ ὁ βαρόνος ἠδυνήθη οὕτω νὰ θαυμάσῃ τὸ εὐκαμπτον ἀνάστημα καὶ τὴν εὐκινήσιαν ἐκείνης ἥς εἶχε φονεύσῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

Ἐδῆξε τὰ χεῖλη, καὶ νέφος ἐρυθροῦν διήλθε πρὸ τῶν ὀμμάτων του, ἀλλ' ἐσβέσθη ταχέως.

Ἀφ' οὗτο ἡ Γερμανὶς ἀπέθανεν, οὐδέποτε γυνὴ τὸν εἶχε τόσον συγκίνησιν.

Καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν πόθεν ἡ συγκίνησις ἐκείνη ἦτις τὸν κατελάμβανε.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, ἔχουσα τὸν βραχιόνα αὐτῆς ὑψωμένον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα φέρουσα πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, παρετήρει τὴν εἰκόνα, παριστώσαν γυναῖκα νέαν, τὴν κόμην ἔχουσαν κεκονιαμένην, τὴν ὅσιν χνοώδη καὶ ἐπὶ τῶν μῆλων τῶν παρειῶν ἐρυθροῦν χρῶμα.

— Τί κρίμα, εἶπε, ν' ἀποθνήσκῃ τις νέος ὅταν εἶναι τόσῳ καλοκαμωμένος!

Καὶ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε διὰ φωνῆς τόσον ἀρμονικῆς, ὥστε ὁ βαρόνος ἐστράφη θέλων νὰ τῇ κάμῃ φιλοφρονήσιν τινα, ἀλλ' αὕτη ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

— Πολὺ καλὰ, κύριε λὰ Βιλλωδαί, εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ πύργος εἶναι κατεστραμμένος θὰ τὸν ἀνοικοδομήσωμεν. Ἐπεθύμησα πάντοτε νὰ ἀποκτήσω κατοικίαν τινὰ εἰς θέσιν εὐαερον ἀπέναντι τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ μετὰ τινος ἡμέρας — καὶ τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερον ἰδιαίτερος — καὶ θὰ ἐκλέξωμεν ἡμῶς τὸ μέρος ὅπου θὰ κτισθῇ αὕτη· ἄλλως τε γνωρίζω τὴν Ρόχην μόλις, μοῦ τὴν ἐπαινοῦν πολὺ καὶ θέλω νὰ ἴδω ἰδίως ὁμμάσιν ἂν λέγῃσιν ὑπερβολὰς.

Κατόπιν ὁ βαρόνος μὲ τὴν ἀφέλειάν του, ὡς ἐκατομμυριούχου, ἐφάνη χαρίεις· ἐπῆνεσε ἐπὶ τῇ τιμῇ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ των τοὺς λὰ Βιλλωδαί, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς οἰκογενείας των.

Ὁ πρίγκηψ καὶ τοι ἐχασμήθη κατὰ τὸ διάστημα ὅλου τούτου τοῦ φιλιππικοῦ, ἔκρινε καλὸν νὰ προσθήσῃ:

— Ἐὰν θὰ μ' ἐμποδίζῃς τινὰ πωλήσω τὴν Ρόχην, τοῦτο θὰ ἦτο ὁ ἀγροκόμος μου· ἀλλὰ οἱ ὀδόντες τῶν Παρισίων, καὶ τὰ ἐλαττώματά των, συμπαρασύρουσιν ὅλα, καὶ δι' αὐτῶν διήλθε καὶ ἡ Ρόχη, γῆ 3 χιλ. ἑκταρίων· εἶναι σκληρὸν ἀλλὰ τί νὰ γείνη!

— Τὸ πάθημα νὰ σὰς γείνη μάθημα πρίγκηψ.

— Μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς συμβουλάς

σὰς παρακαλῶ, ὁ γραμματεὺς μου μοῦ ἀρκεῖ.

Καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

Ὁ βαρόνος ἐπλησίασε πρὸς τὴν Μαρίαν.

— Κυρία, τῇ εἶπε, φέρετε πένθος;

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε.

— Θὰ τολμήσω νὰ σὰς ἐρωτήσω τίνος;

— Τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου, κύριε βαρόνε.

— Ἀπέθανον πρὸ καιροῦ;

— Πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἐπρόσθεσεν ἄλλο.

Ἡ φωνὴ τῆς νέας γυναικὸς δὲν προεῖδε ποσῶς ὀργὴν, ἐξεφράζετο μάλιστα μὲ ἀπλότητα ἀξίεραστον.

Ὁ βαρόνος ἐσκέφθη. Ἀγνοεῖ τὰ πάντα ἡ Μερσεδὲς δὲν τῇ εἶπε τίποτε!

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σὰς κάμωμεν νὰ λησμονήσητε τὰ δυστυχήματά σας εἶπεν.

Ἡ Μαρία ἡμῖε κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔρριψε ἐπὶ τοῦ Μαξίμου βλέμμα, εἰς ὃ συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν ψυχὴν αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος ὑπεκλίθη βαθέως, ἐχαιρέτησε τὴν κρεολὸν καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξὴν τοῦ φίλου του ἐφώναζε τὸν ἄνδρα.

— Θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ μελόδραμα; τῷ εἶπεν.

— Μάλιστα, πρίγκηψ, ἀμα ὁ ἀδελφός μου ἀποσυρθῇ εἰς τὰ δωμάτιά του.

— Τότε θὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν ἐξοδὸν εἰς τὴν δύνασαι.

— Μάλιστα πρίγκηψ.

Ἡ ἀμαξία τοῦ βαρόνου διηυθύνθη εἰς τὴν βασιλικὴν γέφυραν.

— Ἀνέγνωσας τὸν Στανδάλ; ἠρώτησεν ὁ Μαξίμος.

— Πρὸ χρόνων.

— Τί λέγει περὶ κεραυνοῦ;

— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸν ἐδοκίμασα ὁ ἴδιος πολλάκις· μόνον δὲ τὰ ἀποτελέσματα του, δὲν εἶναι νομίζω μακρὰς διαρκείας.

— Οὕτως ἰσχυρίζεσαι ὅτι δύναται τις ἐκ πρώτης ὕψεως ν' ἀγαπήσῃ μίαν γυναῖκα;

— Ναί, καὶ μέχρι μανίας.

Ὁ βαρόνος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐκφράζουσι τὰ αἰσθήματά των, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς καλλιτέρους φίλους των.

Ἐσιώπησεν.

Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἐπιφυλακτικὸς ὡς αὐτόν.

— Ἀκριβῶς, εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἠσθάνθη τί παραπλήσιον.

— Πότε.

— Εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ τέταρτον.

— Καί ποῦ;

— Ἀ! αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου.

— Καὶ πῶς ἦτο, ἡ γυνὴ ἦτις τὸ προῦκάλεσε;

— Ἐκινή!

Ὁ βαρόνος ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Ὁ πρίγκηψ θὰ ἦτο ἐπιφοβὸς ἀντίζηλος· ἐγνώριζε τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καὶ δυστυχῶς δι' αὐτὸν αἱ κατακτήσεις του ἦσαν ἀναρίθμητοι.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε:

— Ξανθή, λεπτοφυής, ἐκτάκτου πνεύματος.

— Εἰς τί;

— Εἶναι τὸ μυστικόν μου. Ἄλλ' εἶμαι κυριό-λε-κτι-κὸς τρελλός.

— Τόσον πολὺ!

— Ναί, καὶ δὲν τὴν εἶδον παρὰ ἓν τέταρτον περίπου, διότι ταχέως ἐξηφανίσθη.

— Καὶ θὰ τὴν ἐπανίδῃς!

— Τὸ ἐλπίζω, τοῦλάχιστον θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι δύναμαι πρὸς τοῦτο.

— Καὶ διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν λὰ Βιλ-λωδαί, πῶς τὴν εὐρίσκεις;

— Ὁραιοτάτην, ἀνατροφή ὑπέροχος, λεπτότης, ὑπερτάτη εὐγένεια. Ἠθικῶς. Φυσικῶς δὲ ὅ,τι τέλειον τὸ ἰδεῶδες τοῦ ὠραίου, καὶ ἂν δὲν εἶχον ἰδῆ τὴν ἄλλην, ἤθελον στήσῃ πολιορκίαν, ἣν οὐδὲν θὰ μὲ ἠνάγκαζε νὰ λύσω, ἀλλ' ἤμην ἀλυσσόμενος.

— Διότι εἶδες μίαν γυναῖκα ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα;

— Εἶναι ὁ κεραυνός! Ἐν τούτοις, εἶναι κρῖμα ν' ἀφήτῃ τις αὐτὸν τὸν θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἀγροίκου οἷος ὁ λὰ Βιλλωδαί. Ἀλήθεια, πόσους ἐπαίνους τῷ ἐπεσώρευσας! ἐνόμισα ὅτι ἀκούω τὸν λόγον τῆς Βασιλίσσης κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν βουλῶν εἰς Οὐενστμίστερ· ἦτο νὰ σκάσῃ τις καὶ ἐσκαζα ἐνδομύχως.

Ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Μελοδράματος.

Οἱ δύο φίλοι κατήλθον καὶ κρατοῦντες τὸν βραχίονα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα, ἣν ἅπασα ἡ Εὐρώπη φθονεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην «ὁ κόμης Ὁρὺ» ὃν θὰ εἶδον κατ' ἀρχάς, ἐτελείονε καὶ τὸ πλῆθος ἐπισκοπεῖτο εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὸ ἀναπαυτήριον, περιμένον τὴν ἐναρξίν τοῦ χοροῦ, καὶ ὃν ἡ ποιούμενη τὴν ἐναρξίν της, θὰ ἀνέπτυσσε τὰ προτερήματά της ἐνώπιον τοῦ παρισινοῦ κοινού.

ΙΖ'

Ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ αἱ συνδιαλέξεις διεσταυροῦντο ζωηραί.

Τὸ Παρίσι ὅλο, ὁ τύπος τούτεστι καὶ ὁ καλὸς κόσμος ἦτον ἐκεῖ.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της, ἦτο ἡ πρώτη γνώριμος, ἣν ὁ βαρῶνος καὶ ὁ πρίγκηψ συνῆντησαν ἐκεῖ.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε τὸν υἱὸν της, καὶ ἔλαθεν οἰκείως τὸν βραχίονα τοῦ Μαξίμου.

— Γνωρίζεις τὴν Ροζίταν; τῷ εἶπε.

— Καθόλου.

— Τὴν ἐπαινοῦν πολὺ, ἔχει πνεῦμα λέγον καὶ εὐγένειαν μεγάλην, καὶ δὲν τὴν γνωρίζεις;

— Ποῦ διάβολον ἤθελες νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν μικρὰν!

— Ἐχεις δίκαιον.

Καὶ ἔσυρε τὸν χρηματιστὴν πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀναπαυτηρίου.

Ὁ πρίγκηψ ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Ρολάνδον δ' Ἀρτάν.

— Πάντοτε σοδαρός, τῷ εἶπεν ἐμπαίζων τὴν μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νέου, πάντοτε ἐγκύπτων εἰς τὰ βιβλία,

τὰς ὄνειροπολήσεις καὶ τὴν ποίησιν! πάντοτε βεβουλισμένος εἰς ἐκστάσεις!

— Ὁ κόσμος μὲ στενοχωρεῖ, εἶπεν ὁ μαρκησίος.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους του. Ἄλλὰ ἡ νεότης παρέρχεται καὶ εἶσθε ἤδη ἐνῆλιξ.

— Πρὸ ὀκτῶ μηνῶν, εἶπεν ὁ Ρολάνδος.

Ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθησε.

— Εἶσθε πλούσιος, πολὺ πλούσιος μάλιστα, ἡ ζωὴ ὤφειλε διὰ σὰς νὰ ἦναι ἐστρωμένη διὰ ῥόδων, ὀρέψατέ τα.

— Ζητῶ.

— Τί λοιπόν; κανέν εἰδωλον;

— Ἴσως.

— Καὶ δὲν τὸ συνητήσατε;

— Ὅχι.

— Καὶ ἐν τούτοις ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος. Πρῶτον εἶναι τὸ σῶμα τῶν χορευτριῶν, ἔπειτα... ἄ, ἰδοὺ μία ὁμάς!...

Ἦτο ἡ οἰκογένεια Σερβίνου.

Αἱ πέντε νεάνιδες μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν εἰσῆρχοντο, ὁρσεραί, ἐρυθραί, ἐκ τῆς ζωηρότητός των καὶ τῶν γελώτων, αἵτινες διέκοπτον τὸν μονότονον θόρυβον τῶν ψιθυρισμῶν καὶ τῆς θλίψεως τῶν ὑποδημάτων ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Πρὸ τοῦ πρίγκηπος ἔστησαν αἶφνης καὶ ἐχαιρέτισαν ὅλοι ὁμοῦ κατὰ τρόπον κωμικόν.

— Ἠλθατε πρὸ πολλοῦ, ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα συγκακινημένη.

— Ὅχι· μόλις ἐφθασα. Καὶ ὁ πατήρ σας;

— Ὁ πατήρ μου; εἶπεν ἡ Τερέζα· εἶναι ἀπασχολημένος εἰς φιλονεικίαν τινά. Πρόκειται περὶ τέχνης, καὶ τὸ τοιοῦτον θέμα τὸ ὑποστηρίζει πάντοτε δι' ἔργων διὰ λόγων, μετὰ τοὺς ὄνυχας καὶ μετὰ τὸ στόμα, unquibus et rostro!

— ὦ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἐκθαμβος, γνωρίζετε τὴν λατινικὴν;

— Αὐτὰς τὰς τρεῖς λέξεις μάλιστα· κυττάξτε.

Τῶνόντι, ὁ γλύπτης ἐν μέσῳ ὁμίλου φίλων, ἐφιλονεῖ μετὰ ζήσεως, ἂν ἔπρεπε νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῶν χειρονομιῶν του.

Ὁ πρίγκηψ ἐμακρύνθη ἐν συνοδίᾳ τῆς οἰκογενείας Σερβέν τῆς μητρὸς ἀκολουθούσης τὰς ἐπιγόνους της.

Ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ὁ πρίγκηψ κύπτων ἐψιθύριζε κατὰ τὸ οὖς τῆς πρεσβυτέρας, ἣτις ἀπῆντα διὰ βεβιασμένου μειδιήματος.

Ἀπωτέρω ἡ μαρκησία συνωμίλει μετὰ τοῦ βαρῶνος.

— Εἶδες τὴν θυγατέρα τῆς Μερσεδές;

— Ναί.

— Πῶς τὴν εὖρες;

— Δὲν σοὺ τὸ κρύπτω· θείαν.

— Τόσον εἶναι ὠραία;

— Δηληδὴ δὲν ὑπάρχει ὁμοίᾳ της, ὅπως ἔλεγον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ρονσάρ.

— ὦ! δὲν ἔχει ὁμοίαν! ἐλπίζω πῶς θὰ τὴν ἀποβάλλῃς ἀπ' ἐκεῖ! ἄς ἀφανισθῇ καὶ τότε ἴσως λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν.

— Φιλτάτη, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἄς ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς· τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι ἀθῶον τοῦ κρίματος τῶν γονέων του. Ἐλάτρευον τὸν πατέρα μου· ὁ μαρκησίος δ' Ἀρτάν, ὅστις ἐν τούτοις ἦτο ἐν τῷ δικαίῳ του, Ματ-

θίλῃ, διότι σὲ ἡγάπα καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει εἰς πόσα ὁ ἔρως δύναται νὰ ὠθήσῃ, μοὶ ἐπροξένησε μεγίστην λύπην καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄλλ' ὅτε ὁ Μορέλ, ἐκ πεποιθήσεως ἢ θέλων νὰ μᾶς κολλαέσῃ, ἐπραξεν ὅχι ὅ,τι ὁ κόσμος ἐθεώρησε τυχαῖον, ἀλλ' ὅ,τι ἦτο ἔργον ἡμῶν, ἔγραψα κάτωθεν τοῦ μεταξύ μας λογαριασμοῦ: «Ἐξωφλήθη».

— Κατόπιν ἡ Μερσεδές ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν· ἠθέλησες νὰ τῇ ἀποδώσῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ! ἦτο ἰδικὸς σου λογαριασμός. Ἄλλ' ὅτε ἔμαθον τὸν θάνατόν της καὶ τὰς θλιβεράς περιπετείας τῆς αὐτοχειρίας τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἠτομαζόμεν ἐν ἀγνοίᾳ σου νὰ τῇ πέμψω χρηματικὸν ποσόν. ὅπερ θὰ τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀβάναν καὶ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἀφανής· μόνος ὁ Μορέλ ἴσως θὰ ἐμάνθανε τοῦτο, ὅπως μὲ βοηθήσῃ νὰ μείνῃ ἀγνωστον πόθεν τὸ ποσὸν προήρχετο. Ἐπίστευα ἄλλως τε ὅτι ἡ μνησικακία σου ἐσβέσθη.

» Ἡ τύχη τὰ διέθεσεν ἄλλως.

» Σκέφθητι· ἄς μὴ σὲ τυφλώνῃ τὸ πάθος. Σὲ ἀγχιῶ πολὺ καὶ δὲν τὸ κρύπτω. Ὁ πατήρ μου σὲ ἡγάπα ἐπίσης, οἱ χαρακτῆρές μας ὁμοιάζουσι καὶ σὲ θεωρῶ γυναῖκα ἀνωτέρου πνεύματος. Ἄλλ' εἶσαι εὐτυχής, ἔχεις υἱὸν ἄξιον σοῦ· αἱ ἐπιθυμίαι σου ἐξεπληρώθησαν καὶ αἱ ἰδικαί μου ἐπίσης καὶ πέραν τῶν ἐλπίδων μου. Ἀς ἀφήσωμεν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ της τὴν ἀκίνδυνον ταύτην νεάνίδα. Μόλις, μόλις γνωρίζει τὰ κατὰ τοὺς γονεῖς αὐτῆς· μοὶ ἐφάνη ἀμέριμνος, ὡς πᾶσαι αἱ κρεολαὶ οὔτε δύναται, οὔτε θέλει νὰ μᾶς βλάψῃ· λησμονήσῃ την.

— Ἀ! εἶπε μετὰ πικρίας ἡ μαρκησία, διὰ νὰ ὁμιλῇς οὕτω, φαίνεται ὅτι σὲ κατέκτησε!

— Τόσῳ γρήγορα! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ μαρκησίος.

— Καὶ πόσος χρόνος χρειάζεται εἰς γυναῖκα, ἣτις δευτέραν δὲν ἔχει! διὰ νὰ κατακτήσῃ μίαν καρδίαν;

— Ἡ ἰδική μου ἐδοκιμάσθη.

— Ἐν τῷ ἔρωτι, αἱ θεωρούμεναι ἰσχυρότεροι εἶναι συνήθως αἱ πλέον εὐάλωτοι.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἀπεκρίθη.

Ἡ μεταξύ δύο πράξεων ἀνάπαυλα ἐτελείωνεν.

— Ἐρχεσθε μαζί μου, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ὅχι· ἔχω νὰ ὁμιλήσω μετὰ τὸν ἀρχιτέκτονά μου.

— Ὅθ οικοδομήσῃς τι;

— Μοὶ κατέβη τοιαύτη ἰδέα.

— Εἰς Ρόχην.

— Ἴσως.

— Ἀ, Μαξίμ, Μαξίμ! ἔχεις δίκαιον· εἶναι ὠραία πολὺ ἡ γυνὴ αὕτη· κρίνει τις ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τὸ πρᾶγμα. Ἐπέρσας εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον!

— Ἀπατάσαι, φιλτάτη.

Ἐχωρίσθησαν.

Τὸ παραπέτασμα ὑψώθη.

Ἡ σκηνὴ ἠνοίγετο ἐπὶ τῆς πλατείας χωρίου τινὸς τῆς Γαλλικίας.